

Sygn. akt V W 5844/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Paulina Suchenek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 stycznia 2016 r., 16 lutego 2016 r., 17 marca 2016 r. i 23 marca 2016 r. sprawy, przeciwko **I. K.** c. T. i E. ur. (...) w P.,

oskarżonej o to że:

w dniu 13 lutego 2015 roku w Urzędzie Celnym (...) (...) w W. nie zgłosiła w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami do odprawy celnej przywiezionego z C. na obszar celny Wspólnoty towaru w postaci 89 szt. szali damskich i 55 par butów damskich, czym naraziła na uszczuplenie należność celną w wysokości 560 PLN oraz podatek VAT w wysokości 967 PLN, tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 86 § 1 i § 4 w zb. z art. 54 § 1 i § 3 w zw. z art. 7 § 1 Kodeksu karnego skarbowego;

orzeka

I. Oskarżoną **I. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 i § 4 w zb. z art. 54 § 1 i § 3 w zw. z art. 7 § 1 kks skazuje ją, zaś na podstawie art. 86 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza jej karę grzywny w wysokości 1500 (tysiąc pięćset) złotych.

II. Na podstawie art. 49 § 2 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych przechowywanych w magazynie depozytowym w Urzędzie Celnym (...) (...) w W. pod pozycją (...).

III. Zwalnia oskarżoną od opłaty, koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 5844/15

UZASADNIENIE

I. K. została oskarżona o to, że w dniu 13 lutego 2015 roku w Urzędzie Celnym (...) (...) w W. nie zgłosiła w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami do odprawy celnej przywiezionego z C. na obszar celny Wspólnoty towaru w postaci 89 szt. szali damskich i 55 par butów damskich, czym naraziła na uszczuplenie należność celną w wysokości 560 PLN oraz podatek VAT w wysokości 967 PLN, tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 86 § 1 i § 4 w zb. z art. 54 § 1 i § 3 w zw. z art. 7 § 1 Kodeksu karnego skarbowego

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lutego 2015 r. I. K. przyleciała do W. z C. samolotem rejsu (...). Około godziny 12:30 w hali przylotów (...) im. (...) w W. została skierowana z korytarza zielonego oznaczonego napisem „nic do zgłoszenia” przez funkcjonariusza Urzędu Celnego (...) (...) w W. K. S., który pełnił służbę na stanowisku kontrola osób i towarów w strefie przylotów L. C. w W.. W wyniku przeprowadzonej kontroli bagażu I. K., K. S. ujawnił 89 szt. szali damskich i 55 par butów damskich,

których I. K. nie zgłosiła do odprawy celnej, czym naraziła na uszczuplenie należność celną w wysokości 560 złotych oraz podatek VAT w wysokości 967 złotych. I. K. zakupiła w/w towary na bazarze w C. i zapłaciła za nie 3642 złote.

I. K. ma 33 lata. Z zawodu jest informatykiem, utrzymuje się z zasiłku rehabilitacyjnego. Ma dwoje dzieci na utrzymaniu. Była dwukrotnie karana sędownie za przestępstwa określone w art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej. Była leczona w (...).

I. K. w toku postępowania przygotowawczego została poddana badaniu sądowo-psychiatrycznemu. Biegli psychiatrzy K. O. i K. G. po przebadaniu oskarżonej – w sporządzonej opinii sądowo-psychiatrycznej stwierdzili, że I. K. nie jest chora psychicznie i nie jest upośledzona umysłowo. Biegli psychiatrzy stwierdzili u oskarżonej inne zakłócenia czynności psychicznych pod postacią zaburzeń depresyjno-lękowych mieszanych. Zdaniem biegłych psychiatrów oskarżona w czasie popełnienia zarzucanego jej czynu miała zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Biegli stwierdzili, że oskarżona mogła brać udział w prowadzonym przeciwko niej postępowaniu karnym i bez obecności obrońcy mogła prowadzić rozsądną obronę oraz, że poczytalność oskarżonej w toku postępowania karnego nie budziła wątpliwości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień oskarżonej I. K. /k. 4-6, 76-77/, zeznań świadka K. S. /k. 42, 77-78/, a także protokołu zatrzymania rzeczy /k. 2/, protokołu oględzin rzeczy /k. 8/, dokumentacji fotograficznej /k. 10-15/, karty karnej /k. 17/, opinii sądowo-psychiatrycznej /k. 23-25/, wydruku z centralnej ewidencji działalności gospodarczej /k. 26-27/ oraz kserokopii mandatu karnego /k. 33, 34/.

Oskarżona I. K. składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

W postępowaniu przygotowawczym odnosząc się do zarzutu wyjaśniła, że buty i szale zakupiła na bazarze w C. i zapłaciła za nie 3642 złote. Wyjaśniła, że nie zgłosiła do Urzędu Celnego w/w towarów, gdyż bardzo źle się czuła, miała temperaturę i chciała jak najszybciej wrócić do domu.

Przed Sądem oskarżona wyjaśniła, że w dniu zdarzenia wracała z C. i przed wylotem się rozchorowała i źle się czuła, dlatego też pomyliła bramkę i wyszła zieloną bramką, gdzie została zatrzymana do kontroli. Oskarżona odmówiła odpowiedzi na pytanie ile razy podróżowała za granicę w ciągu ostatnich 3 lat. Odmówiła ona również odpowiedzi na pytanie w jakim celu przywiozła tyle par butów. Odnosząc się do zdarzenia wyjaśniła, że w tym czasie, gdy przywiozła te rzeczy prowadziła działalność w zakresie sprzedaży odzieży i obuwia, jednakże przywóz tych rzeczy nie miał nic wspólnego z jej działalnością. Oskarżona odmówiła odpowiedzi na pytanie czy była zatrzymywana przez Urząd Celny. I. K. odnosząc się do wyjaśnień złożonych przez nią w postępowaniu przygotowawczym wyjaśniła również, że jej zdaniem towary, których nie zgłosiła w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami do odprawy celnej miały niższą wartość niż podała w złożonych wyjaśnieniach w postępowaniu przygotowawczym. Wskazała ona nadto, że podczas przesłuchania podała ona jedynie przypuszczalną kwotę. Oskarżona wyjaśniła, że miała wówczas wysoką temperaturę i wirusa. Wskazała, że na bagaż czekała 20 min. Wskazała ona również, że jej podróż trwała 9 godzin. Wyjaśniła ona również, że obecnie jej działalność gospodarcza jest zawieszona i finansowo pomagają jej rodzice. /k. 4-6, 76-77 wyjaśnienia oskarżonej I. K./

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonej I. K. przyznającej się do popełnienia zarzucanego jej czynu – w świetle zgromadzonego materiału dowodowego – nie budzą wątpliwości co do wiarygodności. Są one logiczne, a także znajdują swoje potwierdzenie w zeznaniach świadka K. S. oraz są zgodne z dowodami z dokumentów.

Sąd za wiarygodne uznał również wyjaśnienia oskarżonej, w których podała ona informacje dotyczące miejsca zakupu ujawnionych towarów oraz potwierdziła, że w dniu zdarzenia po powrocie z C. jej bagaż został poddany kontroli celnej. Za wiarygodne należało uznać również podane przez oskarżoną informacje dotyczące czasu jej podróży z C.. Sąd dał wiarę także tej części wyjaśnień oskarżonej, w której potwierdziła ona, że w czasie popełnienia zarzucanego jej czynu

prowadziła działalność gospodarczą związaną ze sprzedażą odzieży i obuwia. Wyjaśnienia oskarżonej we wskazanym zakresie należało uznać za logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Są one również spójne z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie.

Sąd nie dał wiary pozostałym wyjaśnieniom oskarżonej. W ocenie Sądu stanowiły one przyjętą przez oskarżoną linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucone jej wykroczenie skarbowe. Zważyć należy, że oskarżona w czasie, gdy przywiozła zatrzymane jej towary w postaci dużej ilości odzieży i obuwia, prowadziła działalność gospodarczą związaną właśnie ze sprzedażą obuwia i odzieży. Zważyć należy nadto, że z zeznań przesłuchanego w sprawie funkcjonariusza celnego K. S. wynika również, że podczas kontroli celnej oskarżona podając wartość przywiezionych towarów była pewna, że podała właściwą kwotę, za którą zakupiła przywiezione z C. do Polski towary. Z zeznań funkcjonariusza celnego K. S., który w dniu zdarzenia skierował oskarżoną do kontroli wynika także, że nie rozpoznał wówczas u oskarżonej żadnych oznak, aby była ona w tym czasie chora. Wskazać należy, że w przypadku zaistnienia takiej sytuacji oskarżona podczas pobytu na lotnisku miała możliwość poproszenia o pomoc lekarską, która dostępna była na terenie L. C. w W., a podczas odprawy celnej, w przypadku, gdy źle się poczuła, mogła zgłosić powyższą okoliczność funkcjonariuszom celnym i poprosić ich o pomoc podczas dokonywania zgłoszenia celnego przywiezionego z C. towaru. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby taka sytuacja miała miejsce.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd wziął pod uwagę zeznania złożone przez funkcjonariusza Urzędu Celnego (...) (...) w W. K. S. /k. 42, 77-78/. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom tego świadka, który w sposób logiczny i spójny przedstawił relację dotyczącą przebiegu przedmiotowej kontroli. Świadek ten jest funkcjonariuszem celnym, zeznania obrazują, że wykonując swoje obowiązki służbowe, podjął czynności w związku z podejrzeniem popełnienia przez oskarżoną wykroczenia skarbowego. Sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej zeznań. Zeznania świadka K. S. dotyczyły kontroli celnej oskarżonej I. K., która miała miejsce w dniu 13 lutego 2015 r. w Urzędzie Celnym (...) (...) w W.. W trakcie przeprowadzonej kontroli bagażu oskarżonej I. K. ujawniono 89 szt. szali damskich i 55 par butów damskich, których I. K. nie zgłosiła do odprawy celnej, będące przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd podzielił wnioski zawarte w pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej /k. 23-25/, sporządzonej w niniejszej sprawie przez biegłych lekarzy psychiatrów. Opinia jest logiczna i spójna. Została ona przygotowana po przeprowadzeniu badania oskarżonej przez lekarzy psychiatrów posiadających uprawnienia do jej wydania, w sposób rzetelny i wyczerpujący.

Przy ustalaniu stanu faktycznego, w szczególności przy ustalaniu wysokości należności podatku VAT oraz należności celnej, Sąd oparł się także na pozostałych ujawnionych dowodach z dokumentów, gdyż zostały one sporządzone przez właściwe osoby, w przypisanej prawem formie i Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności czy wiarygodności, nie czyniły tego także strony. W związku z powyższym Sąd uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Oskarżonej I. K. zarzucono popełnienie czynu określonego w art. 86 § 1 i § 4 w zb. z art. 54 § 1 i § 3 w zw. z art. 7 § 1 Kodeksu karnego skarbowego

W myśl art. 86 § 1 kks odpowiedzialności karnej podlega ten, kto nie dopełniając ciążącego na nim obowiązku celnego, przywozi z zagranicy lub wywozi za granicę towar bez jego przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, przez co naraża należność celną na uszczuplenie. Jeżeli kwota należności celnej narażonej na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu, sprawca powyższego czynu zabronionego podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Przedmiotem ochrony deliktu karnoskarbowego z art. 86 kks jest mienie Unii Europejskiej i Skarbu Państwa. Forma ochrony art. 86 kks polega na zabezpieczeniu przed bezprawnym wprowadzaniem na obszar Unii Europejskiej towarów z zagranicy oraz bezprawnym wywozem towarów za granicę. Z uwagi na to, że Rzeczypospolita Polska jest krajem członkowskim Unii Europejskiej, w ramach której utworzono jeden wspólny obszar celny (unie celną),

pojęcie przywozu oznacza wprowadzenie towaru na obszar celny Unii. Obecnie obowiązujące Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (dalej: (...)) stanowi, że wprowadzenie i wyprowadzenie towaru bez jego przedstawienia organowi celnemu albo bez zgłoszenia celnego (o ile tego wymagają przepisy celne) posiada przymiot nielegalnego wprowadzenia czy wyprowadzenia towarów. Wiąże się z tym powstanie długu celnego w przywozie albo w wywozie, co stanowi realizację znamienia skutku deliktu karnoskarbowego przemytu celnego.

W świetle przepisów (...) można wyodrębnić co najmniej dwa reżimy przedstawiania towarów organom celnym. Pierwszy, w którym towary faktycznie są przedstawiane organom celnym oraz drugi charakteryzujący się tym, że organy celne nie są nawet w żaden sposób informowane o wprowadzanych towarach, gdyż osoba wprowadzająca nie ma obowiązku podejmowania, z własnej inicjatywy, żadnych czynności w związku z wprowadzeniem towarów. W takim przypadku przyjmuje się z mocy prawa, że towary zostały jednak organom celnym przedstawione. (Komentarz do art. 41 WKC, red. W. Morawski, LEX 2007)

Towary zwolnione od należności celnych należą do tej grupy towarów, która podlega opisanej powyżej fikcji przedstawienia organom celnym.

Rozporządzenie Rady (WE) Nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych w art. 41 stanowi, że towary znajdujące się w bagażu osobistym podróżnych przyjeżdżających z państw trzecich są zwolnione z należności celnych przywozowych, jeżeli przywożone towary są zwolnione z podatku od wartości dodanej (VAT) na mocy przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przywożonych przez osoby podróżujące z państw trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy.

Szczegółowe ustalenia dotyczące form zgłoszeń celnych obowiązujące na obszarze Unii Europejskiej reguluje Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny. W art. 233 Rozporządzenia nr 2454/93, wskazane zostało precyzyjnie, jaką czynność można uważać za zgłoszenie celne. Wśród wymienionych czynności wskazano m. in. przejście pasem zielonym lub „nic do zgłoszenia” w urzędzie celnym, w którym istnieje system dwóch pasów. W art. 230 Rozporządzenia nr 2454/93, wymienione zostały towary, które uważać można za zgłoszone do procedury dopuszczenia do swobodnego obrotu w sposób określony w art. 233 w/w Rozporządzenia. Znalazły się wśród nich m. in. towary pozbawione charakteru handlowego, znajdujące się w bagażu osobistym podróżnych i uprawnione do zwolnień bądź na mocy rozdziału I tytuł XI rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83, bądź jako towary powracające.

Przenosząc powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy należało stwierdzić, iż znaczna ilość przywiezionych przez oskarżoną towarów, w tym znaczna jednorodność asortymentów ubrań i obuwia wskazuje, że przywóz ten nie dotyczył – wyłącznie – towarów przeznaczonych do własnego użytku oskarżonej lub jej rodziny lub przeznaczonych na prezenty.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należało, iż zachowanie oskarżonej polegające na zaniechaniu do zgłoszenia przedmiotu opodatkowania, tj. 89 szt. szali damskich i 55 par butów damskich, skutkowało wypełnieniem znamion czynu zabronionego określonego w art. 86 § 1 i 4 kks, gdyż doprowadziło ono do narażenia na uszczuplenie należności celnej w wysokości 560 złotych.

Przepisy art. 86 kks typizujące przemyt celny pozostają w kumulatywnym zbiegu z przepisami art. 54 kks (uchylanie się od obowiązku podatkowego). Zachodzi wówczas kumulatywny zbieg przepisów ustawy (art. 7 kks).

Na podstawie art. 54 § 1 kks odpowiedzialności karnej podlega podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co

naraża podatek na uszczuplenie. Jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu, sprawca powyższego czynu zabronionego podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Oskarżonej zarzucone zostało także wyczerpanie znamienia narażenia na uszczuplenie podatku VAT w wysokości 967 złotych. Zgodnie z art. 56 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, zwalnia się od podatku import towarów przywożonych w bagażu osobistym podróżnego przybywającego z terytorium państwa trzeciego na terytorium kraju, jeżeli ilość i rodzaj tych towarów wskazuje na przywóz o charakterze niehandlowym, a wartość tych towarów w przypadku transportu lotniczego i morskigo nie przekracza kwoty wyrażonej w złotych odpowiadającej równowartości 430 euro. Jednocześnie zgodnie z art. 56 ust. 6 powołanej ustawy, przez przywóz o charakterze niehandlowym rozumie się przywóz, który odbywa się okazjonalnie oraz obejmuje wyłącznie towary na własny użytek podróżnych lub ich rodzin lub towary przeznaczone na prezenty. Mając na uwadze wcześniejsze rozważania w kwestii wypełnienia przez oskarżoną znamion art. 86 § 1 i 4 kks. uznaje się, iż również w tym przypadku nie zostały spełnione przesłanki do zwolnienia od obowiązku uiszczenia przez oskarżoną stosownej należności publicznoprawnej. W związku z powyższym uznaje się, że zachowanie oskarżonej, które polegało na zaniechaniu zgłoszenia przedmiotu opodatkowania, tj. przewożonej przez nią odzieży, skutkowało wypełnieniem znamion czynu zabronionego określonego w art. 54 § 1 i 3 kks. Doprowadziło ono bowiem do narażenia na uszczuplenie podatku VAT.

Pojęcie ustawowego progu zostało uregulowane w art. 53 § 3 i 6 kks. Ustawowym progiem jest taka kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartość przedmiotu czynu, która nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia. Minimalnym wynagrodzeniem jest wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679 ze zm.) (art. 53 § 4 kks). Na podstawie art. 2 ust. 1 ww. ustawy wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę jest corocznie ustalana przez Radę Dialogu (...). W 2015 roku, zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r., wynosiło ono 1.750 złotych. Na tej podstawie należało ustalić, iż w 2015 roku ustawowy próg wynosił 8.750 złotych. Mając na uwadze powyższe, kwota podatków i należności narażonych na uszczuplenie w wyniku działania oskarżonej nie przekroczyła ustawowego progu.

Odnosząc się do znamion strony podmiotowej czynu, należy wskazać, że zarzucane oskarżonej wykroczenie można popełnić tylko umyślnie w obu postaciach zamiaru. W ocenie Sądu ogólna świadomość, że nie można dokonywać przywozu z zagranicy dowolnych ilości towarów jest powszechna. Podkreślić należy, iż informacje dotyczące warunków oceniających przywiezionych spoza krajów Unii Europejskiej towarów, można uzyskać na terenie (...) im. (...) w W. oraz na stronach internetowych L. i linii lotniczych. Świadczy to o tym, że oskarżona, mając świadomość istnienia pewnych ograniczeń w przywozie towarów w postaci ubrań i butów, co najmniej godziła się na to, że swoim zachowaniem doprowadzi do naruszenia norm prawa podatkowego, a w konsekwencji do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnych.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należy uznać, że oskarżona I. K., przechodząc w (...) w W. po przylocie z C. pasem „nic do zgłoszenia”, wiedząc, że posiada towar w postaci 89 szt. szali damskich i 55 par butów damskich, umyślnie narażiła na uszczuplenie należność celną w wysokości 560 złotych oraz podatek VAT w wysokości 967 złotych.

Wobec powyższego należało uznać, że oskarżona I. K. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia określonego w art. 86 § 1 i § 4 w zb. z art. 54 § 1 i § 3 w zw. z art. 7 § 1 Kodeksu karnego skarbowego.

Nie budzi również wątpliwości wina oskarżonej, która jest osobą dorosłą i która w czasie popełnienia czynu miała zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Mając to na uwadze, Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 i § 4 w zb. z art. 54 § 1 i § 3 w zw. z art. 7 § 1 Kodeksu karnego skarbowego.

Przystępując do wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami i okolicznościami określonymi w art. 12 § 2 kks i art. 13 § 1 kks. Wymierzając oskarżonej karę grzywny w wysokości 1.500 złotych, Sąd baczyl, by dolegliwość tej kary nie przekraczała stopnia winy i uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także dyrektywę prewencji generalnej w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Mając na uwadze treść art. 53 § 7 kks, Sąd doszedł do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej nie jest znaczny. Oskarżona, owszem przekroczyła dopuszczalne normy nieoclonego przywozu towarów akcyzowych na terytorium kraju, jednak wciąż ilość tego towaru nie była znacząca. Ponadto kwota należności narażonych na uszczuplenie była znacznie poniżej ustawowego progu. Orzekając karę grzywny w jej dolnych granicach, Sąd kierował się również trudną sytuacją osobistą i rodzinną oskarżonej, która utrzymuje się z zasiłku rehabilitacyjnego i posiada na utrzymaniu dwoje dzieci, a zatem wymierzona kara z pewnością będzie dla niej dolegliwa.

W wydanym wyroku ponadto na podstawie art. 49 § 2 kks orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych przechowywanych w magazynie depozytowym w Urzędzie Celnym (...) (...) w W. pod pozycją (...).

Sąd mając na uwadze trudną sytuację materialną oskarżonej, na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zwolnił ją z obowiązku zapłaty w całości opłat i kosztów postępowania, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.